

2.5.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. (Ž 98,1.2) Haleluja!

PÍSEŇ 98 Zpívejte Pánu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

Ty jsi za námi přišel ve svém Synu a my nyní přicházíme za Tebou a chceme Ti vzdát chválu za Tvé Slovo, za Tvou milost i za Tvou ochranu po všechny dny našeho života. Děkujeme Ti, že se nás ujímáš a podáváš svou pomocnou ruku, když si zoufáme nebo se radujeme. Děkujeme Ti, že se k Tobě můžeme kdykoli obracet a nenecháváš nás v našich trápeních. A děkujeme Ti, že slyšíš naše prosby a jsi tu ve svém Duchu spolu s námi. Prosíme Tě, buď a zůstávej s námi i nadále, prosíme Tě o Tvou moc a sílu a prosíme Tě, dávej nám víru, naději i svou laskavou přítomnost, ať na ně ale ani na Tebe nezapomínáme. Amen.

1. ČTENÍ Iz 12, 4-6

PÍSEŇ 158 Samému Bohu,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Kriste Ježíši, přiznej se ke všem, kdo tě dnes oslavují a chválí.

Dej sílu těm, kdo nesou evangelium o tvém vítězství lidem. Zabraň tomu, že by se tvé evangelium překrucovalo, zlehčovalo i zneužívalo neodpovědným jednáním i slovem.

Dej, ať tvoje církve tvoří mosty mezi lidmi, národy a státy, ať pracuje k dorozumění mezi rozhněvanými a nepřáteli. Prosíme, buď svým Duchem s těmi, kdo trpí pro nespravedlnost, kdo žijí v oblastech, kde se válčí, kdo jsou hladoví, opuštění, nemocní. Prosíme, vzbuzuj lásku, potěšuj zarmoucené, pozdvihuj k naději zoufalé.

Pane, držíš svou mocí svět, aby neupadl do chaosu a zkázy.

Kriste Králi, prosíme tě za všechny, kdo nesou odpovědnost za veřejné věci, za lidskou důstojnost, spravedlnost a mír. Dej, aby své moci nezneužívali, ale zastávali se všech, kdo trpí bezpráví. Čekáme tvé království a voláme k tvému Otci: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecté milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. (Kol 3,12-17)

POŽEHNÁNÍ Milost vám a pokoj od toho, který je, který byl a který přichází, i od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva a moc na věky. Amen

PÍSEŇ 487 Amen, Otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 11, 25-30

V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je malíčným. Ano, Otče: tak se ti zalíbilo.

Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otec nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.

Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Pojďte ke mně všichni, kdo jste ještě nepoznali Kristovu osvobozující přítomnost a on vám dá odpočinout. A pojdte ke mně všichni, kdo jste obtíženi břemeny, a ještě jste nepoznali Kristovu osvobozující přítomnost a on vám dá odpočinout.

Ježíš člověku dává poznat, že jen On je tichý a pokorný a jen u Něj můžeme najít to, co u nikoho jiného, klidně i věčné odpočinutí. A to hlavně svým duším, neboť to jeho jho netlačí a břemeno netíží. Ježíš člověku dává poznat, že jen On mu může dát věčné odpočinutí. A to hlavně jeho duši, která to potřebuje asi ze všeho nejvíc. Vždyť to jeho jho netlačí a břemeno netíží, a to ani naše duše. A netlačí a netíží je především proto, že jde o věčné odpočinutí, kam odchází hlavně naše duše. A věčné je proto, že odchází do Božího království jako útočišti pro všechny, kdo už nemohou dál a jejichž duše už to chtějí.

Ježíš měl všechna tato moudra daná od svého Otce. Jen Otec totiž zná svého Syna a jen Syn zná svého Otce. Tak to bylo, je a bude a na tom se nic nezmění. Ježíš a jeho nebeský Otec je jedním z největších témat všech evangelií. Vše, co Ježíš měl, mu bylo dáno od jeho Otce a co chtěl, to sám zjevil i těm ostatním. Nebo spíš, kdo poznal jeho Syna, nachází i jeho Otce a kdo nachází i jeho Otce, může o tom dál vyprávět i těm ostatním. Vzít na sebe jho Ježíšova života a břemeno jeho smrti a dělit se o ně nejen s ním, ale i s těmi, kdo jsou i poblíž. Vždyť to jeho jho netlačí, a to jeho břemeno netíží. A Ježíš je nese i spolu s námi a my je částečně neseme i s ním. Jako je Otec propojen se svým Synem, tak je Syn provázán se svým Otcem a my, kterým to Syn aspoň částečně zjevuje, jsme často obtíženi tím, že nám chybí Ježíšovo břemeno tichosti a jeho jho pokory, kde bychom našli i život věčný. Neboť kam jinam nás Ježíš zve než do království jeho, ale i našeho nebeského Otce, kde už nebude nic jiného než On a víra, že nás tam také přijme a spolu s námi i naši víru, která odkládá i vše, čím jsme byli až dosud zatíženi. A naopak otevírá i jiné možnosti života, který může být i věčný a provázen jhem jeho přítomnosti a břemenem toho, kam vlastně vstupuje i On, do nebeského království, kde i ten život bude úplně jiný. Jiný v tom, že tam budeme následovat Krista jako základ, který bude dávat smysl a ten tam ponese nás jako ty, kteří jsme svůj smysl našli i v něm, v jeho životě i smrti.

A všechny tyto věci, věci víry, skryté před moudrými a rozumnými, ale zjevené maličkým, pronáší Ježíš o svém Otci, Pánu nebes i země, neboť tak se mu i zalíbilo. Pánu Bohu se líbí, když mu Pán Ježíš přináší Slovo, se kterým přichází i On sám, ale jeho Syn ho jen prohlubuje v tom smyslu, že to, co by bylo pro ty moudré a rozumné, je spíš pro ty maličké a to, co by bylo pro ty maličké, by bylo i pro ty moudré a rozumné. Ale že ti maličci mají přednost a to proto, že jsou často moudřejší a rozumnější, než ti moudří a rozumní, ale ne proto, že by věděli víc, ale že o tom jinak přemýšlejí. Neboť ti moudří a rozumní vědí všechno, zatímco ti maličci jen jinak vnímají. A tak se to líbí i Pánu Bohu a Pánu Ježíši. A jen oni vědí víc.

Znají věci víry. Ty, které se nedostanou ke každému a některým, ba mnohým zůstávají skryté. Víry, že právě a jen u Ježíše je věčný život i pro jejich duše, víry, že to může pokračovat i v Božím království a víry, že každý a všichni, kdo k Němu i přicházejí, hledají v Jeho přítomnosti i smysl svého života. Víry, že život má smysl i v tom, že je nějak spojen i s Ježíšovým působením. A víry, že toto Ježíšovo působení z nás snímá i břímě života jako takového a přibližuje nás tomu věčnému. Věci víry, které člověka nesou na cestě k Bohu a ten je zase vrací svému Synu, aby je trochu poponesl cestou kříže. Ale nakonec i náš život obrátil k lepšímu a našel v něm místo i pro to Boží království. Tam, kde se Bůh setkává se svým Synem.

Věci víry, která v tomto sepsání vede až do Božího království. Celé Matoušovo evangelium vede až do Božího království. I celý náš život tam pomalu směřuje. Ale nejen ten. Do Božího království má namířena víra, která nejen ví, ale i zná to, co jiným zůstává spíše skryto, víra jako vztah k Bohu i jeho Synu a víra jako to, co nás k našemu Bohu i jeho Synu také vede, víra v život v Božím království. Kde jinde se totiž může setkat i Syn se svým Otcem než tam, kam nás vede i On sám, do středu Ježíšova života i Kristovy smrti, do úhelného kamene i všech životních hodnot, v tichosti a s pokorným srdcem, ale i s nadějí, že to Ježíšovo jeho a břímě jeho života je naší duši k záchraně, ale i věčné spáse.

Neboť jen v Božím království se odehrává i ten věčný zápas o místo vedle Boha Otce a jeho Syna, jen v Božím království dochází k věčném odpočinku, který nemusí být jen smrtí, ale naopak i životem dostávajícím jen tak trochu nový smysl v blízkosti Boží, ale i té Kristovy přítomnosti. A jen v Božím království, které však nemusí být jen tam a tehdy, ale i teď a tady, když pustíme Krista i do svého života a necháme se jím přeměnit v příjemce Božích věcí, věcí víry, které mohou proměnit i nás. Ale jen v Božím království a jeho přítomnosti. A ne, že by to dřív nešlo, ale samo Matoušovo evangelium odkazuje až někam k nebeským výšinám, kde bude i jakoby v plnosti a možná že tam přijdeme i právě včas.

A možná že až tam poznáme, jak to ten Ježíš se svým životním působením na tomto světě myslel a proč nám chtěl dát odpočinout a jak je to s tím Božím královstvím a proč až tam najdeme to, co bychom tady asi nenašli. A možná, že i my jsme odkázáni na to jeho jho, a to jeho učení, neboť jen On je ten pravý a skutečný tichý a pokorný, na kterého možná i my čekáme. A možná nám i jeho život a jeho smrt může být i jakýmsi ukazatelem nejen k Božímu království, ale i k Jeho nebeskému trůnu, odkud však sestupuje i na tuto zem, a pak se opět navrácí ke svému Otci. A ne, že by ten nebeský Otec zůstával jen tam nahoře a sesílal sem jen svého Syna, ale tak trochu ano. A Ježíš jen nabízí své Slovo a od Otce víru, která se zjevuje i v jeho Synu neboli v něm samém a ten zase svému lidu to své jho, které však netlačí a břemeno, co netíží. Ježíš v podstatě přichází se svým životem, ke kterému jen zve i všechny, kdo si v těch svých životech s něčím neví rady a sám nás učí tichosti a pokoře, které netlačí ani netíží. Ježíš přináší naději, že to, co je teď, nebude navždy, ale vstupem do království jeho Otce, které se aspoň částečně může díť už teď a tady, člověk vchází do reality, která je sice jiná než ta pozemská, ale společné mají to, že v obou je možné se s Ježíšem, ale i jeho Otcem setkat, jen pokaždé trochu jinak. Tam plně a tady jen částečně.